

міжнародних спорів. Це пояснюється більшою гнучкістю регіональних механізмів порівняно з їх універсальними аналогами, що більше відповідає потребам діяльності держав у сучасних міжнародних відносинах.

Проведене дослідження вказує на очевидність подальшого поширення регіоналізації та регіоналізму, які набуватимуть динаміку розвитку в геополітичних межах регіонів. Адже у них, як показує практика, зацікавлені всі учасники міжнародних відносин.

Список використаних джерел:

1. Воскресенский А. Д. Теоретико-прикладные аспекты регионального измерения международных отношений / А. Д. Воскресенский // Современные международные отношения и мировая политика : учеб. для вузов / отв. ред. А. В. Коркунов, МГИМО (У) МИД России. – М. : Просвещение, 2004. – С. 494–500.
2. Кулматов К. Н. Региональные аспекты международных отношений / К. Н. Кулматов, А. В. Митрофанова. – М. : Восток-Запад, 2010. – 536 с.
3. Хачатурян Т. Х. Сучасний стан протидії тероризму, тенденції розвитку кримінально-процесуальних інститутів: універсальний і регіональний рівні / Т. Х. Хачатурян / Європейські перспективи. – 2012. – № 2 ч. 1. – С. 152–157.
4. Тропін З. В. Криза універсализму в діяльності мирних засобів вирішення міжнародних спорів та їх регіоналізація / З. В. Тропін // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 2. – С. 351–354.

Лифарь А.О.

студентка,

*Полтавський юридичний інститут
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ПРИКЛАДІ LA STRADA

Глобалізаційні та трансформаційні процеси, які відбуваються у сучасній світовій політиці, зумовлюють актуалізацію політичних та економічних функцій недержавних інституцій. Спостерігається зростання впливу неурядових міжнародних організацій як в окремих регіонах, так і в глобальному просторі. Неурядові міжнародні організації функціонують як самостійні суб'єкти, впливаючи на світову політику, репрезентуючи широкі суспільні інтереси, які виходять за межі сучасних держав, а це, своєю чергою, зумовлює створення глобального громадянського суспільства. Неурядові організації досягають поставлених цілей, мобілізуючи міжнародну суспільну думку та здійснюючи тиск на міжурядові організації (наприклад, на ООН) та на уряди держав. Отже, така політична активність неурядових організацій зумовлює зростання наукового інтересу до них, як до суб'єктів політичного процесу, та вимагає переосмислення їх ролі, місця та ступеня впливу в системі міжнародних відносин. [1, с. 84].

Проблема функціонування неурядових міжнародних організацій завжди привертала увагу науковців. Зокрема дослідженнями проблематики займалися Б. Кістяківський, Т. Алексєєва, В. Буткевич, О. Бурлак, В. Головенько, Н. Гусак, О. Зайцева, А. Колядін, Н. Крилов, В. Маркушина, А. Мацко, Г. Морозова, Т. Нешатаєва, С. Подшибякін, В. Поліщук, О. Тарасов, А. Ходорчук, М. Черкес, Л. Чернявська.

Однак поза увагою науковців залишились проблеми, пов'язані з правосуб'єктністю неурядових міжнародних організацій як впливових акторів міжнародних відносин та суб'єктів міжнародного права. Зважаючи на це, позитивним є розгляд даного питання на прикладу діяльності відомої міжнародної неурядової організації – La Strada (далі – Ла Страда).

На сьогоднішній день, причинами зростання кількості та впливу міжнародних неурядових організацій на світовий політичний процес є: 1) виникнення глобальних проблем, вирішення яких потребує не лише концентрації та спільних заходів міжнародного співтовариства держав, але й залучення світового громадянського суспільства; 2) активізація демократичних процесів у сфері внутрішніх та міжнародних відносин; 3) поширення світового руху, спрямованого на захист загальнолюдських цінностей та недостатні можливості окремих держав і міжнародних організацій щодо дієвого вирішення проблем сьогодення; 4) посилення громадського контролю над процесом розроблення і ухвалення міждержавних рішень щодо забезпечення захищеності життєво важливих інтересів людини та суспільства у разі появи нових викликів і загроз глобалізації; 5) розширення можливостей міждержавних транскордонних зв'язків та їхній вплив на міжнародні неурядові організації [2, с. 163].

Значне зростання кількості неурядових міжнародних організацій, актуалізація їх впливовості на світовий політичний процес детермінує їх особливу правосуб'єктність, яка полягає у тому, що неурядові міжнародні організації не є суб'єктами міжнародного права, однак можуть виступати як впливові суб'єкти міжнародних правовідносин.

Основним політичним засобом неурядових організацій у сфері міжнародної політики є мобілізація міжнародної суспільної думки, а методом досягнення цілей – здійснення тиску на впливові міжурядові організації і безпосередньо на ті чи інші держави. Саме так діє і відома міжнародна організація Ла страда.

Міжнародний жіночий правозахисний центр «Ла Страда-Україна» (свідоцтво про реєстрацію Міністерства юстиції України № 1010 від 31.03.98) з 1997 року працює в напрямі запобігання торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, ліквідації всіх форм дискримінації та насильства у суспільстві, сприяння дотриманню прав людини, гендерної рівності та захисту прав дітей [3].

Основними завданнями організації є:

- сприяння дотриманню прав людини, особливо жінок та дітей;
- сприяння просуванню українського суспільства в напрямку до утвердження гендерної рівності у всіх соціальних сферах;

- сприяння запобіганню торгівлі людьми, інших проявів насильства, жорстокого поводження, особливо по відношенню до дітей;
- сприяння протидії сексуальній комерційній експлуатації дітей, їх використання у проституції та порнографії;
- сприяння протидії сексуальній комерційній експлуатації дітей, їх використання у проституції та порнографії;
- сприяння проведенню роботи по створенню та впровадженню ефективних механізмів подолання цих явищ шляхом налагодження та укріплення взаємодії державних, недержавних, міжнародних організацій;
- сприяння проведенню експертизи законодавчих актів на предмет дотримання прав людини, гендерної рівності в суспільстві, адекватності міжнародним документам та нормам;
- сприяння підвищенню рівня інформованості суспільства про права людини, досягнення гендерної рівності в суспільстві, необхідність ліквідації усіх форм насильства та жорстокого поводження [4].

Як ми бачимо, Ла Страда як громадська міжнародна неурядова правозахисна організація працює для забезпечення гендерної рівності, запобігання всім видам гендерного насильства, зокрема насильства в сім'ї, протидії торгівлі людьми та забезпечення прав дітей, сприяючи впровадженню міжнародних стандартів прав людини в усі сфери життя суспільства та держави. На сьогоднішній день, Ла Страда є незалежною та сталою організацією, яка відома як на національному, так і на міжнародному рівнях завдяки ефективній діяльності в обраних сферах щодо розбудови суспільства рівних прав та можливостей, без насильства та торгівлі людьми.

Отже, у XXI ст. міжнародні неурядові організації впевнено стають «третьою силою» сучасного світового політичного процесу, силою, яка стоїть між державою та ринком, між офіційною дипломатією і міжнародними корпораціями. Це зумовлено тим, що міжнародні неурядові організації мають певні переваги у світовій політиці порівняно з традиційними акторами – державними та міжурядовими організаціями, а саме: 1) виступають альтернативою урядам у вирішенні складних проблем, оскільки вони динамічніші, швидше, ніж офіційні суб'єкти політики, здатні реагувати на кон'юнктуру, їхня діяльність незалежна від тимчасових політичних коливань; 2) ближчі, ніж інші інститути, до реальних інтересів громадськості та індивідуальних інтересів; 3) відрізняються специфікою політичної діяльності: діють активно, впевнено, наполегливо, рішуче. Їхні цілі виражені чітко, ясно, доступно; вони відкриті, гнучкі, уміють легко домовлятися та ефективно співпрацювати; діють гласно, прозоро; 4) конструктивно налаштовані на реалізацію конкретних завдань у сфері своєї компетенції; 5) на міжурядовій арені сміливо висловлюють свої погляди, оскільки є порівняно незалежними у своїх рішеннях з дипломатами, заангажованими у сфері двосторонніх відносин; 6) володіють додатковою професійно значущою інформацією, якої часто не мають урядові структури, об'єднують висококваліфікованих спеціалістів у своїй сфері; 7) розглядаючи принципові питання, зосереджуються виключно на досягненні цілей, тоді як держави ці цілі можуть підпорядковувати іншим зовнішньополітичним інтересам або взагалі їх

ігнорувати; 8) використовують активність місцевих осередків на рівні держав з метою врахування громадської думки [5, с. 100–101].

Список використаних джерел:

1. Ільницька У. Особливості міжнародно-правової суб'єктності неурядових організацій / У. Ільницька // Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. – 2012. – Вип. 24. – С. 84–88.
2. Корнієвський О.А. Громадські об'єднання у системі національної безпеки держави: монографія / О.А. Корнієвський. – К.: Альтерпрес, 2010. – 396 с.
3. Мирова політика и международные отношения: учеб. пособ. / под ред. С.А. Ланцова, В.А. Ачкасова. – СПб.: Питер, 2008. – 448 с.
4. Напрями діяльності громадської організації «Ла Страда – Україна» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://la-strada.org.ua>.
5. Чернявська Л.Н. Роль міжнародних неурядових організацій у перебудові політичної системи світу в умовах глобалізації / Л.Н. Чернявська // Актуальні проблеми міжнародних відносин: зб. наук. пр. – К.: Київський національний університет ім. Т. Шевченка, Інститут міжнародних відносин, 2005. – Вип. 53 (Ч. I). – С. 95–104.

Марченко В.Ю.

студент,

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

ДО ПИТАННЯ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ «ГІБРИДНИХ» ВІЙН

Право збройних конфліктів є особливим розділом міжнародного права, яке діє в період збройних конфліктів. Воно є сукупністю норм і принципів, що забороняють чи обмежують застосування деяких засобів і методів ведення збройної боротьби під час війн, зокрема «гібридних», та інших збройних конфліктів, а також забезпечують права особи в ході цієї боротьби і встановлюють міжнародно-правову відповідальність держав і фізичних осіб за їх порушення.

Вивченню окремих аспектів права збройних конфліктів присвятили свої роботи такі вітчизняні і зарубіжні вчені як: М. Требін, Frank G. Hoffman, McCoubrey, Carl Philipp Gottlieb von Clausewitz, В. Власюк та інші. Однак, в українській доктрині міжнародного права наразі відсутні спеціальні монографічні дослідження щодо питання міжнародно-правового регулювання «гібридних» війн.

На сьогодні існує велика кількість міжнародно-правових актів, норми яких регулюють відносини під час військових дій. Серед яких слід виділити комплекс Гаазьких конвенцій 1899 і 1907 рр., Женевські конвенції 1949 рр., Статут ООН 1945 р., Статут Міжнародного військового трибуналу 1945 р., Конвенцію про незастосування строку давності до воєнних злочинів і злочинів проти людства 1968 р., резолюції Генеральної Асамблеї ООН про видачу і покарання військових злочинців 1946 рр. та багато інших, не менш важливих